

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμον, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχαῖται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταίαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἐυριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^ο.

Ἐν Ἀθήναις, 1 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 25^ο.—Ἀριθ. 44

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἀλιευτικὸς στολισμὸς ἐβρίσκατο εἰς μ' ἄκρον ἀπόστασιν ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν ὄρμον, ὅταν ἐξαφνα ἐφανέρωθη ἓνα γιγάντιον θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον κατετρέμαξε τοὺς ψαράδες.

Αὐτὸ τὸ τέρας ἐγλυστρουῖσεν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, τὰ ὅποια ἡ οὐρὰ του ἐκτυποῦσε μὲ ἀπίστευτον δύναμιν.

Ἐλέγαν ἀκόμη οἱ ψαράδες ὅτι τὸ ζῶον ἐκεῖνο εἶχε τοῦλάχιστον τριακοσίων ποδῶν μήκος καὶ χόνδρος ἀπὸ δεκαπέντε εἰς εἴκοσι ὅτι τὸ κεφάλι του ἦτο στολισμένον μὲ χάρτιν, οὐ τὸ σῶμά του ἦτο φουσκωτὸν εἰς τὴν μέσῃν, καὶ — προσέθεταν μερικοὶ — ἦτο ὀπλισμένον μὲ φοβερὸς χηλὸς ὡς σάν θιώρατος ἀστράκος.

Μήπως ἦτο τὸ φεῖδι τοῦ Καβιδουλίου; Ἴσως. Ἀλλὰ βεβαίως, ἂν δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα ὀφθαλμαπάτης, θὰ ἦτο κάποιον θαλάσσιον τέρας φοβερώτατον, ζωντανὸν καὶ κινούμενον, ὡς ἔλεγαν οἱ πενήντα ἢ ἐξήντα ψαράδες ποῦ, ὅμω το εἶδαν, ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν καὶ ἐζήτησαν ἄσυλον μέσα εἰς τὸν λιμένα.

Καὶ ἤρχισαν τότε, ὁ κ. Μπουρκάρ, οἱ ἀξιωματικοὶ του καὶ οἱ ναῦται του νὰ συλλογίζωνται μήπως ἀληθινὰ ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ τοῦ τέρατος ἐπροκάλεσε τὴν ἐξαφάνισιν τῶν φαλαινῶν ἀπὸ τὰ βόρεια τοῦ Εἰρηνικοῦ, μήπως αὐτὸ τας ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Μαργαρίτας πρῶτον, καὶ ἀπὸ τὴν Ὀγοστακινήνθάλασσαν ἔπειτα...

Καὶ τὰ σγόλια καὶ αἱ συζητήσεις ἐπήρξαν ὁρμόμον.

Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὑπάρχος, ὁ ἰατρὸς Φιλιώλ καὶ ὁ ναύκληρος Ὀλίβας ἦσαν τῆς γνώμης ὅτι οἱ ψαράδες ἐλυριεύθησαν ἐξαφνα ἀπὸ πνικτῶν καὶ ἐνόμισαν ὅτι εἶδαν τὸ ἀνοίκιστον τέρας. Οἱ δύο ἄλλοι ὑποπλοίαρχοι ἀπέφευγαν νὰ ἐκφέρουν κατηγορηματικῶς τὴν γνώμην των, ἐνῶ ἡ κλειουοσφηνία τοῦ πληρώματος δὲν περιδέχετο καμμίαν πλάνην δι' αὐτοὺς ἢ ἐμράνιαις τοῦ τέρατος ἦτο γεγονός, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπεδέ-

χστο καμμίαν ἀπολύτως ἀμυσιβήτητιν.

— Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, εἶπεν ὁ κ. Ἐργῶ, εἴτε ὑπάρχει εἴτε δὲν ὑπάρχει αὐτὸ τὸ περιεργὸν ζῶον, ὑποθάτω ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀναβάλωμεν τὴν ἀναχώρησίν μας ἐξ αἰτίας του...

— Καθόλου! ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί ν' ἀλαξώμεν τὰ σχέδιά μας.

— Τί διάβολο! ἀνέκραξεν ὁ Ρωμανὸς Ἄλλοτ, τὸ τέρας, ὅσον τερατώδες καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ καταπιῇ τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ» ὅπως ὁ καρρχίας τὸ λαρδί πού του βάζουν γιὰ δόλωμα!

— Ἄλλως τε, παρετήρησεν ὁ ἰατρὸς Φιλιώλ, χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος, προτιμώτερον εἶνε νὰ μάθωμεν σωστά τί συμβαίνει...

— Αὐτὸ φρονᾷ κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ, καί, μεθαύριον, θὰ σαλπάρωμεν.

Ὅλοι ἐν γὰρ εἰ ἐπεδοκίμασαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ πλοίαρχου. Καὶ τί ἔβλεπα διὰ τὸ πλοῖον καὶ τὸ πλήρωμα ποῦ θὰ κατάρθοναν νὰ καθαρίσουν τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀπὸ ἓνα τέσον φοβερὸν θηρίον!

— Λοιπὸν, γέρο... εἶπεν ὁ ναύκληρος πρὸς τὸν βαρελᾶν θὰ φύγωμε στὸ πέτσμά σου, καί, ἂν το μετανοιώσωμε...

— Ὄννε πολὺ ἀργά... ἀπήντησεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας.

— Λοιπὸν... λές ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν ξαναβγοῦμε στὰ πανιά ποτέ;

— Ποτέ!

— Τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ λύρα!

— Θὰ το παραδεχθῆς

• Καθισμένος ἐπάνω εἰς τὸν πρόβολον. (Σελ. 347, στ. α'.)

λοιπόν ότι, από τους δύο μας, εγώ είχα δίκιο;

— Έλα δά! απήντησεν ο ναύκληρος Όλιβας, και ύψωσε τους ώμους του.

— Εγώ, βέβαια... αφού υπάρχει η μεγάλη νεροφείδα!

— Οχι ζούμε αν υπάρχει...

— Την είδαμε και την παρειάσαμε! Κατά βάθος, ο βαρελάς εκυμαίνεται μεταξύ του φόβου, τον οποίον βεβαίως του ανέπνεεν η εμφάνισις του τέρατος, και της ικανοποιήσεως, την οποίαν ησθάνετο διότι πάντοτε έπιστεύσεν εις την υπαρκτήν του.

Εν τῷ μεταξύ φόβος και τρόμος, είχε κυριεύσει την πολίχνην της Πετροπαυλόδοσκης. Κανείς από τους δεισιδαιμονιασ κατακόκτους της δεν άμφίβαλλε διά την εμφάνισιν του θηρίου εις τα ύδατα της Σιδηρίας. Άπ' εναντίας εξηκολούθουν όλοι να προσέχουν τα ύδατα της Αβάσσας, διότι έφοβούντο μήπως εκρόβη μέσα εις τον όρμον το φοβερόν θηρίον. Έσθλόνετο κανέν κώμα παραπολύ μεγάλο προς το πέλαγος; — Αδού το θηρίον ανεκάτευσεν τα βάθη του Όκεανού, κατά την ιδέαν των!... Διέσχισε το διάστημα καμμία φοβερά βοή; — Αυτό εκτυπούσε τον άέρα με την τεραστίως μεγάλην ούράν του!... Φαντασθήτε, αν έπροχωρούσεν έως τον λιμένα, αν ήτο σαύρα και όφεις συγχρόνως και εκηδούσεν έξω από το νερό και έπιπτεν επάνω εις την πόλιν!... Όσον φοβερόν ήτο εις την θάλασσαν, άλλο τόσο θα ήτο και εις την ξηράν... Και πώς να του ξεφύγουν;

Εν τοσούτῳ ο «Άγιος Ένώχ» και ο «Ρέπτιων» έπέσπευδον τας προετοιμασίας των. Οι Άγγλοι, ετι και αν έφρόνουν διά το φοβερόν τέρας, είχαν σκοπόν να κάμουν πανιά, καθ' όλα τα φαινόμενα, την ιδίαν ημέραν με τους Γάλλους. Αφού λοιπόν ο πλοίαρχος Κίγγ και το πλήρωμά του δεν έδίσταζαν να φύγουν, ο πλοίαρχος Μπουρκάρ και το πλήρωμά του ήμπορούσαν να μείνουν άραγμένοι;

Δι' αυτό, την 10' Οκτωβρίου το πρωί, τα δύο πλοία έσήκωσαν τας άγκύρας των την ιδίαν ώραν, βοηθούμενα δε υπό του ρεύματος της παλιρροίας, με τας σημαίας των εις τα κέρας του επιδρόμου, διέσχισαν τον όρμον της Αβάσσας, και ώθούμενα υπό έλαφρού ανέμου πνέοντες από την ξηράν, έπλευσαν προς ανατολάς και τα δύο, ως εάν είχαν συμφωνίαν να ταξειδεύουν μαζί.

Με όλα τα προηγούμενά που είχαν, ποιος ήξεύρει αν δεν θα παρουσιάζετο άφορμή ν' αφίσουν κατά μέρος πᾶσαν αντίπαθειαν και να σπεύσῃ το έν προς βοήθειαν του άλλου;

Αν έρωτάτε διά τους κατοίκους της Πετροπαυλόδοσκης, τούτη ήτον η τρομάρα

των, ώστε η μόνη έλπίς των ήτο ότι το θηρίον, αφού εξεθώμινεν εναντίον των δύο φαλινοθηρικῶν, θα άπεμακρύνετο από τα παράλια των!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΑΥΟ ΕΜΠΑΡΑ Σ' ΕΝΑ ΤΡΥΓΟΝΙ

Τίποτε ύποπτον δεν έφαινετο εις την θάλασσαν. Και των δύο πλοίων τα τηλεσκοπία είχαν έρευνήσῃ όλα τα σημεία του ορίζοντος και της παραλίας. Ούτε μίαν φορῆν ή επιφάνεια των υδάτων δεν άπεκάλυψε την παραμικράν έσωτερικήν ταραχήν. Υπό την ένέργειαν του ανέμου, η θάλασσα έφούσκονε και έσχημάτιζε μακρά κύματα, τα έποια μόλις έσκαζαν όλίγον προς το μέρος του πελάγους.

Ο «Άγιος Ένώχ» άρμυνιζε με όλα τα πανιά του ανοικτά και με τους πρόποδας άριστερά. Ο πλοίαρχος Μπουρκάρ εύρισκετο σε ο βράνο από τον πλοίαρχον Κίγγ, και, αφού όρτ σάρισειν αύδήσῃ την άπόστασιν, η έποια έχώριζε τα δύο πλοία.

Ούτε κανόν, ούτε πανή έφαινότο εις τον ορίζοντα. Επέρασαν τρεις ημέραι, χωρίς να διακοπή με κανέν επεισόδιον ή μονοτονία του ταξειδίου. Οι όπτηρες του «Άγιου Ένώχ» τίποτε δεν είδαν το δεικνύον την παρουσίαν του όκεανείου γίγαντος, ο έποιος έτρόμαζε την Πετροπαυλόδοκην. Και όμως είχαν τίσσαρα τα μάτια των οι τρεις καμχισταί, οι όποιοι έστέκοντο εις τα δίχτυα του ακαρίου Ιστού, του μεγάλου και του επιδρόμου.

Δεν εφάνη η νεροφείδα, δεν εφάνησιν όμως ούτε φάλαινα ούτε φυσητήρες. Και δι' αυτό το πλήρωμα έπέισμονεν όσον έβλεπεν ότι τα άποτελέσματα της δευτέρας έκείνης έκστρατείας θα ήσαν μηδαμινά.

Και όμως, κρητηρήσεν ο ίατρος Φιλιάλ εις μίαν συζήτησιν, την οποίαν έ κάμναν οι αξιωματικοί επί του θέματος τούτου, αφού δεν είνε εδώ αι φάλαινα, θα ειπή πώς είνε άλλου, διότι δεν ύποθέτω ότι σας έπέρασεν από το μυαλό ότι έχάθησαν έντελώς από την θάλασσαν...

— Εκτός αν τες έφαγε το τέρας και δεν άφησε ούτε μίαν! διέκοψεν ο ύποπλοίαρχος Άλλόν.

— Με την πίστιν μου, ειπεν ο κ. Φιλιάλ, όταν εφύγαμεν από την Πετροπαυλόδοκην, δεν έπίστευα ότι υπάρχει τέτοιο ζώον, και τώρα εξακολούθω να μην πιστεύω... Οι ψαράδες έπαθαν βέβαια από οφθαλμαπάτην. Είδαν, φαίνεται, κανένα μεγάλο πολύποδα εις την επιφάνειν των υδάτων, και η τρομάρα των τούτος έκαμε να τον πάρουν διά τέρας ύπερφυσικόν!... Φειδι μήκους τριακσίων ποδών, αγαπητοί μοι φίλοι, ούτε

στά παραμύθια της Χαλιμάς δεν υπάρχει. Άλλην όμως γνώμην είχαν η πλειονοψηφία εις τον «Άγιον Ένώχ». Οι μαθητευόμενοι και οι περισσότεροι ναύται ήκουαν με προσοχήν τον βαρελάν, ο όποιος τους έτρόμαζεν άδιάκοπα με ιστορίες και παραμύθια τόσο φοβερά πού να σηκωθῃ η τρίχα... και των φαλινοών άκόμη! — όπως έλεγεν ο ξυλουργός Φερους. Και όμως είνε ν' άπορῃ κανείς πώς τα έπίστευαν, αφού τίποτε δεν έβλεπαν.

Ο Ζαχαρίας Καθιδουλίος δεν έρριχνε κάτω τα άρματα, — όπως λέγει η παροιμία. Κατά την ιδέαν του, οι ψαράδες δεν είχαν κάμη λάθος, και το θαλάσσιον θηρίον πραγματικώς ύπήρχεν. Δεν είχαν ανάγκην αύτός να το ιδῃ διά να πιστεύσῃ εις την υπαρκτήν του. Και την ημέραν εκείνην, εις τα πειράγματα πού του έκαμναν, απήντησεν:

— Είτε το εύρη εις τον δρόμον του ο «Άγιος Ένώχ», είτε δεν το εύρη, τα πράγματα δεν αλλάξουν. καθόλου... Άν και είμαι βέβαιος ότι και ημείς άκόμα...

— Πότε θα το ίδουμε; ηρώτησεν ο ναύκληρος Όλιβας.

— Πολύ γρηγορώτερα παρά πού ύποθέτεις, διέκήρυξεν ο βαρελάς, και συμφορά μας τότε!...

— Στοιχηματίζεις ένα μπουκάλι ρακί, γέρο μου, ότι δεν θα ζούμε ούτε την άκραν της ούρας της νεροφείδας σου, έως ότου φθάσωμεν εις την Βαγκούβερ;

— Εσύ, αν θέλεις, είμπορείς να στοιχηματίσης και δύο, και τρία... και δέκα μπουκάλια...

— Διά ποίον λόγον;

— Διότι δεν θα ύποχρεώθεις να τα πληρώσης ούτε εις την Βαγκούβερ ούτε πουθενά άλλο!

Και, κατά το μυαλό του πεσιματάρη Ζαχαρία Καθιδουλίου, η άπάντησίς του εσήμαινε ότι ο «Άγιος Ένώχ» δεν θα έπέστρεφεν από αυτό το τελευταίον ταξειδί του εις τον λιμένα.

Το πρωί της 13' Οκτωβρίου, τα δύο πλοία άπεμακρύνθησαν απ' άλλήλων τόσο πολύ, ώστε το έν δεν έβλεπε το άλλο.

Ο καιρός διετηρείτο ευνοικός, και οι ύπολογισμοί του κ. Μπουρκάρ έδειξαν ότι είχαν διανύσῃ ήδη το έν τρίτον του ταξειδίου.

Ο Όκεανός ήτο έρημος πάντοτε. Κυριλεκτικώς, ούτε πούλι πετάμενον δεν έφαινετο. Οι σурτες, πού είχαν εις την πρόμνην από την ημέραν του άπόπλου, ούτε ένα φάρι δεν είχαν πιάσῃ, αν και συνήθως εις εκείνα τα μέρη του Ειρηνικού τα πλοία πιάνουν άφθονα φατώσιμα ψάρια. Άλλά, αυτήν την φοράν, τα ύδατα ήσαν έντελώς έρημα. Άλλως τε οι όπτηρες κανέν ζώον έ-

ξαιρετικόν, είτε κατά το σχήμα είτε κατά τας διαστάσεις, δεν είχαν ιδῃ άκόμη. Και βεβαίως, αν ύπήρχε τέτοιο ζώον, δεν θα διέφευγε το άγρυπνον όμμα του Ζαχαρία Καθιδουλίου. Καθισμένος επάνω εις τον πρόβολον και σκιάζων με το χέρι τα μάτια του διά να βλέπῃ καλλίτερα, έπρόσεχεν άδιάκοπα και ούτε κντεδέχετο ν' άπαντήσῃ όταν τον έρωτούσαν τίποτε. Οι ναύται τον ήκουαν πού κάτι έμουρμούριζε μέσα στ' όδόντι του, άλλ' ό,τι έλεγε το έλεγε διά τον έκυτόν του, και όχι διά τους άλλους.

(Έπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Αγαπητοί μου,

Εσείς δεν είνε άκόμη καιρός, και τίσως δεν έχω άκόμη να σας φαγωρώσω τα πράγματα με το νι και με το σίγμα, με τα ονόματα και με τα ψευδώνυμα, με τας όδους και με τους αριθμούς. Δέν είξεύρω δηλαδή αν όλα αυτά μου άνεκοινώθησιν υπό έχμύθησιν, η με το δικίωμα να τάνεκοινώσω κ' εγώ εις τους φίλους μου. Άλλ' επειδή κάτι πρόκειται να γίνῃ, παιδικόν αλλά και συγχρόνως σοβαρόν, προσωρινόν αλλά και συγχρόνως διαρκές, — δηλαδή κάτι σοβαρώτερον και δικρετέτερον από τα συνειθισμένα παιγνίδια των παιδιών, — και επειδή το κάτι αυτό μετ' όλίγον ίσως θα μάθουν πολλοί, θα το μάθουν όλοι, έχρινα καλόν να σας δώσω από τώρα, έττω και άορίστως, τα πρωτόλεια της μεγάλαλης είδήσεως.

Λοιπόν, θα γίνῃ έν Παιδικόν Θεάτρον. Το κάμνουν μερικοί φίλοι της Διαπλάσεως, κάλλιστα παιδιά, εκ γνωστών αθηναϊκών οικογενειών, μαζί με μερικούς φίλους των πού είμπορεί να μην είνε άκόμη φίλοι της Διαπλάσεως, αλλά επί τη εύκαιρία οι φίλοι θα... ξεσποθέσουν. Τελος πάντων μία καλή παρία από καμμία δεκαπενταριά παιδιά και κορίτσια της Μεσαίας μας Τάξεως, δηλαδή από δώδεκα έως δεκαπέντε έτών. Δέν θέλουν, βλέπετε, εις την έταιρείαν των ούτε πολυ μικρούς ούτε πολυ μεγάλους, διότι έχουν την ιδέαν ότι και οι μὲν και οι δὲ θα τους τζ χαλούν, — και ίσως έχουν δίκαιον. Θα είνε συγχρόνως έταιροί, θεατρῶναι, ήθο-

ποιοί, ύποβολείς, αντιγραφείς και... συγγραφείς άκόμη του Θεάτρον των. Θά κτίσουν εις την αθήν της οικίας είνε, η μάλλον δύο εξ αυτών, η έποια είνε τόσο ευρύχωρος, ώστε να είμπορῃ να περιλάβῃ άντίως μίαν ξύλινην σκηνοούλιν, ανάλογην με τάναστήματα των ήθοποιών, και έχατόν καθίσματα διά τους θεατάς. Τα καθίσματα όμως θα είνε φυσικῶ μεγέθους, διότι οι θεαταί θα είνε και... μεγάλοι. Και βέβαια! από τας παραστάσεις δεν θα λείπουν οι γονεῖς και οι στενοί συγγενεῖς των ήθοποιών, — οι όποιοι θα είνε τσαμπάτζηδες, καθως λέγομεν εδώ εις τας Αθήνας τους εισερχομένους δωρεάν εις το θεάτρον, — το δε ύπόλοιπον του άκροατηρίου θάποτελήται από παιδιά, τα όποια θα πληρώνουν έν μικρόν τίμημα εισόδου, — διά τα έξοδα. — παραδείγματος χάριν 50 λεπτά. Άν όμως μωρισθῃ την άεπιχειρήσιν ο φρονατζής και χαρακτηρῃσῃ το παιδικόν αυτό Θεάτρον ως δημόσιον θέατρον, τότε τα 50 λεπτά θαύξηθούν με τον φόρον και θα γίνουν 60. Όσον δι' αυτό οι οργανωταί δεν πολυσκοτίζονται, διότι είξεύρουν ότι ο φόρος είνε πάντοτε... εις βάρος των θεατῶν.

Αι παραστάσεις θα είνε απογευματιναί. Τον χειμῶνα όμως θα είνε κάπως άραιαί, διότι θα γίνωνται μόνον τας Κυριακάς και τας έορτάς, και πάλιν όταν θα είνε τόσο καλός καιρός, ώστε οι θεαταί να είμποροῦν να στέκωνται εις το ύπαιθρον. Εκτός αν εύρουν προσωρινῶς καμμίαν μεγάλην αίθουσαν. Όπως δήποτε, την άνοιξιν το Παιδικόν Θεάτρον θα λειτουργῃ κανονικώτερα, και το καλοκαίρι πλέον τακτικά. Θά είνε με άλλους λόγους θερινόν θεάτρον, με την διαφοράν ότι αι παραστάσεις, και το θέρος άκόμη, θα γίνωνται το άπόγευμα. Θά μου πῆτε: δεν είμπορεί τότε καμμία παράστασις να γίνῃ και το βράδυ; Φυσικά! οι διοργανωταί δεν έκαμναν κανένα συμβόλιον πού να το άπαγορεύῃ. Υποθέτω μόνον ότι θα τους έμποδίσῃ το ζήτημα του φωτισμοῦ, διότι βέβαια δεν θα κάμουν... εγκατάστασιν ήλεκτρικῶν.

Τώρα θα μ' έρωτήσετε περί δραματολογίου. Τι θα παιζούν εις το Παιδικόν Θεάτρον οι μικροί ήθοποιοί; Άπλοῦστατα: δραμάτια και κωμωδίας, πρωτότυπα ημετεφρασμένα, ξένα η ιδικά των. Και κάλλιστα ένας από τους μικρούς έταιρους μου έδειξε, το έργον του, το όποιον θα παιχθῃ εκ των πρώτων, διότι ενεκρίθη ήδη υπό της έπιτροπῆς, την οποίαν αποτελοῦν δύο μπαμπάδες. Είναί: πρᾶμυθίεις δύο πράξεις μ' έπίλογον. Άλλά τί πράξεις! Φαντασθήτε ότι εις δέκα λεπτά της ώρας το έδιάδασα δόλοκληρον, ένῶ συνωμιλοῦσα συγχρόνως και με τον δωδεκαετή συγγραφέα, ο όποιος μου ά-

νέπτυσσε τα σχέδιά του. Το δράμα έπιγράφεται «Τ' άδελφισιν». Είνα μία βασιλοπούλα και έν βασιλόπουλο, πού έχουν μία κνή θεία, μάγισσα, η όποια μαρκώνει τη βασιλοπούλα, και τυφλώνει το βασιλόπουλο, και... και... πού να σας τα λέγω! Όταν θα παιχθῃ, θα το ιδῶ κάλλιτερα και θα σας είπῶ. Προς το παρόν πρέπει να μάθετε ότι το Παιδικόν Θεάτρον θα έχῃ και — τί νομίζετε; — και άμαξάκι, κάλλιστα ένα άμαξάκι, το όποιον ο μπαμπάς ενός εκ των έταίρων, ο όποιος είνε Υπουργός, το έθεσεν εις την διάθεσιν της θεατρικῆς έταιρείας, και καμμίαν ημέραν θα το ιδῆτε εις τον δρόμον, φορτωμένον παιδάκια, να γυρίζῃ στα μαγαζιά διά τα φωνάκια της παραστάσεως, και στα σπίτια διά το μοίρασμα των προσκλησεων. Δέν ήξεύρω όμως αν θα έχουν και σάλπιγγα, διά να γίνετι η ρεβιλάρα κάλλιτερα. Όσον διά τον δωδεκαετή συγγραφέα του δράματος, αύτός, καθως μου είπε, θα κάθεται επάνω, κοντά στον άμαξάκι. Και από αυτό θα τον γνωρίσετε.

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΑΘΝ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΔ'

— Άν μου ύποσχεθῆτε πώς δεν θα το ξανακάμετε, είτε τότε ο άγριος, θα σας οδηγήσω εις την άλλην άκρη του νησιού, όπου έχω άφισμένη τη βάρκα μου. Εκεί θα δώσω εις τον καθένα σας από ένα κομμάτι ψωμί και τυρί με ένα ποτηράκι κρασί και νερό όσο θέλετε από τη... θάλασσα, κ' ελπίζω να μη σας φαῖῃ άρμυρό πάλιν, κύρ Γιαννάκη μου. Επειτα άμα τελειώσῃ αυτό το λαμπρόν συμπόσιον, θα πιάσω τα κουπιά και θα σας πάγω στο σπίτι σας, όπου η καίμενη η γρηή Παγώνα, άχάριστα όντα, και η καλή μας Δόρα θα κλαίουν και θα οδύρονται πού έχαθήκατε... Είνα τέσσερες η ώρα, και δρόμο, για να φθάσωμε στο σπίτι πριν νυκτώσῃ!

— Έτσι λοιπόν, λέγει η Κική, δεν είσθε ούτε άγριος ούτε ο κύριος Ροβινσών.

— Πάλι τα ίδια! λέγει ο ζωγράφος. Μά δεν το εκαταλάβατε άκόμη; Δέν είμαι ο Ροβινσών εγώ. Είμαι ο φίλος του πατέρα σας, πού μ' έκάλεσε να έλθω και να μείνω κανένα μήνα εις την έξοχή σας διά να ζωγραφίσω, κ' επειδή δεν τον ήύρα εκεί, έπήγα κ' έκάθησα εις του Άγτιώνη

του φαρι, εως ουτου επιστρεψη. Το εκαταλαβετε τωρα;

— Ω! λεγει η Κικη, ποσο κουτα παιδια θα λετε πως εμαστε, κυριε ζωγραφει!

— Κουτα; λεγει ο καλος αγριος, οχι! αλλα, οπως το ειπατε μονοι σας, λιγακι παλαβα, μικρα μου. Μα, αληθεια, μου επιτρεπετε να σας φιλησω, δεσποινις Κικη;

— Ω! λεγει η Κικη και πεφτει εις την αγκαλια του. "Ηθελα κ' εγω να σας φιλησω, αλλα δεν ειχα το θαρρος να σας το πω. Μου φαίνεται σαν να φιλω τον μπαμπά...

Ο Γιαννάκης επερίμενε την σειράν του.

— Έλα και συ, πλοίαρχε! λεγει ο ζωγράφος, φερε τα μαγουλάκια σου. Κχι επετα!

— Μα, τί εγινε λοιπόν ο κύριος Μπέμπης; Μήπως και τον έτρεψεν εις φυγήν ο λόγος μου;

— Ω! οχι, κυριε Στέφανε, λεγει ο Παυλης, τον εκόμισε μονάχα.

— Ας μην τον ξυπνήσωμε λοιπόν! ειπε χαμογελών ο καλος μας ζωγράφος.

Και εσήκωσε στην αγκαλια του με προσοχήν τον κύριον Μπέμπην, και διηυθύνθη προς την βάρκαν με τους

«Επήγαιναν γρήγορα.»

μικρούς φίλους του, όπως τους βλέπετε εις την εικόνα:

Ο κ. Μπέμπης επήγαινε κοιμισμένος εις την αγκαλια του καλλιτέχνου, επετα η δεσποινις Κικη με το μεγάλο μπαστούνι της μεγάλης ομπρέλλας του, ο πλοίαρχος Γιαννάκης με την μεγάλην ομπρέλλαν, και ο Παυλης φρετωμένος την σάκκαν του

κ. Στεφάνου. Κ' εμπρός-εμπρός από βλους, ώ; εμπροσθοφυλακή ο κ. Λουλου. Κ' επήγαιναν όλοι γρήγορα-γρήγορα, διότι τους επερίμενε το φαματύρι εις την βάρκαν.

(Επεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΒΙΕ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΠΟΛΥΜΝΙΑ Α. ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ
τύχουσα Πρώτου Βραβείου
εις τών 78ων Διαγωνισμών προς σύνθεσιν Διηγήματος.

[10η Διάπλαση 2, 2. φυλλάδιον 32, σελ. 282.]

ΤΟ ΦΑΡΙ ΠΟΥ ΤΟΥ ΕΒΓΑΔΑΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Έδειβαζα κατ' αυτας εις ένα μεγάλο βιβλίον, που αγόρασα με τας οικονομίας μου ως δώρον προς τον ευυτόν μου δια την εορτήν μου, — βιβλίον γεμάτο από περιέργους ιστορίας, βιβλίον ανεκτίμητον δι' εμέ τέλος πάντων, όταν δεν διαβάζω τα σοβαρά επιστημονικά βιβλία... Τι ελέγαμε; — "Α, ναί!

Έδειδαζα λοιπόν ότι εις το ιχθυοτροφείον του Ζωολογικού Κήπου της Νέας Υόρκης παρετηρήθη κάποτε ότι όλα τα ψάρια, τα μικρά έπωδήποτε, ήσαν κατά το μάλλον και ήττον πληγωμένα. Πώς συνέβαιεν αυτό; Έκάθισαν οι ειδικοί υπάλληλοι του ιχθυοτροφείου και παρηκολούθησαν μίαν ήμεραν τας κινήσεις των ψαριών μέσα εις την στέρναν. Και ειδαν ότι ένα γουφαρι έκυνηγούσε τα άλλα και τα εδάγκανε.

— Νά το σκοτώσωμεν! ειπεν τότε ο ένας.

— Και να το φάμε! επρόσθεσεν ο άλλος.

— Και επετα να πληρώσωμεν πρόστιμον, ειπεν ο τρίτος, ο και σοφώτερος.

Και επειδή ήτο σοφώτερος, επήγεν άμέσως και έφερε μίαν οδοντάγραν,

επιασε το ψάρι με την άπόχην, το εκράτησε με το χέρι του μέσα στο νερό δια να μην... πνιγίη άν το έβγαζεν εις τόν άέρα, επώναξεν ένα από τους συντρόφους του να τον δοθήσῃ, και έβγαλε ένα-ένα τα δόντια του ψαριού.

Το ψάρι επαράχθη αρκετά, εκλαψεν ίσως, αλλα επειδή ήτο μέσα στο νερό, δεν εράνησαν τα δάκρυά του, — και εμεινε χωρίς δόντια, και χωρίς να πάθη τίποτε η υγεία του.

Και από τότε εθεραπεύθη και δεν εδάγκασε πλέον τους όμοίους του...

Ο μύθος δηλοει ότι, άν έχετε ψάρια στη γυάλα, δεν πρέπει να τα πειράζετε ουτε ποτε να προσπαθήσετε να τους βγάλετε τα δόντια, διότι τα ψάρια της γυάλας είνε πολυ ήμερα και δεν δαγκάνουν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

«Ο Κάρολος σήμεραν μου εξεμυστηρεύθη τα σχέδιά του:

— Αιμιλία, με ήρώτησεν ορθοκαφτά, τί θα ελέγατε, άν έφευγα; Καλά θα έκαμνα, η άσχημα;

«Την επερίμενα αυτήν την ερώτησιν από την ήμεραν που ειχε λάβῃ την άδειαν του δικηγόρου δι' αυτό το απήνησα χωρίς να ταραχθώ:

— Φαίνεται ολοφάνερα ότι το Κιμπαστέον δεν παρουσιάζει στάδιον άρκετά ευρύ δια ένα φιλέδοξον νέον του είδους σας.

— Έλάτε, τώρα, μίς Αιμιλία, και ειπήτέ μου σοβαρά, θα ήτο λογικόν να ταφώ εδω πέρα;

— Καθίλου! ανέκραξα εγώ, άν μείνετε εδω, καταστρέφετε το μέλλον σας.

«Έκεινος ήρχισε να γελά, και μου ειπεν ότι αλλα λέγω την μίαν στιγμήν και αλλα την άλλην. Με επληροφόρησε κατόπιν ότι ο γυναικάδελφος του δικαστού κ. Δίλλιγχαμ, ο όποιος μένει εις την Βοσιώνην, έτυχε να τον ιδῃ κατ' αυτας, και επειδή εξ άκοης τον εγνωρίσε πολυ καλά από τον γαμβρόν του, τῷ προσέφερε την θέσιν του τῶς συνεταίρου του που ειχεν άποσυρθῃ από την εργασίαν. Αυτή η τύχη είνε ανέλπιστος δι' ένα νέον της ηλικίας του. Δεν εξεπλάγην άλλως τε καθόλου δι' αυτό, διότι πολλάκις ήκουσα εως τώρα τον δικαστήν Δίλλιγχαμ να εγκωμιάη τα προτερήματα του Καρόλου και να λέγη ότι, από τους εικοσι δικηγόρους που ειχαν εργασθῃ εις το γραφεϊόν του, δεν ειχεν ιδῃ ουτε ένα που ν' αξίξη όσον αυτός.

«Τον συνεχάρην εξ όλης καρδίας, χωρίς όμως να ειπῶ καμμίαν υπερβολήν, διχ να μην πληγώσω την μετριοφροσύνην του.

— Και ποτε αναχωρεϊτε; τον ήρώτησα κατόπιν.

— Τον ερχόμενον μήνα.

— Ο παππούς θα λυπηθῃ πολυ δια την αναχώρησίν σας.

— Ω! ειπεν εκείνος, ο Γουήλ Κούρτις θα επιστρέψῃ εντός τριών εβδομάδων το πολυ άν έρχεται εδω όσον άλλοτε συχνά, κανείς δεν θα συλλογηθῃ να λυπηθῃ δια την άπουσίαν μου.

— Α! μετὰ τρεις εβδομάδας πρόκειται να έλθῃ; τον ήρώτησα εγώ αρίεστάτα. αληθινά πολυ θα χαρῶ που θα τον επανιδῶ.

«Διατί ζαρώνετε τα φρύδια σας, κυρία Φάγγ;

Κυρία Φάγγ.

— Διότι βλέπω ότι σου άρρσει να βασανίξῃς τῶν καίμενον τῶν Κάρολον σ' ενόμιζα πολυ καλλιτέραν, Αιμιλία μου!

Αιμιλία.

— Μα εγώ δεν τον βασανίζω καθόλου! Ηθέλατε λοιπόν να βγάλω το μανδύλι μου και να χύσω ποτάμι τα δάκρυα, διότι ανήγγειλε την προσεχῃ αναχώρησίν του; Αυτό με λυπεί πολυ, κυρία Φάγγ, αλλα ως μη ξαναμιλήσωμεν πλέον δι' αυτό το πράγμα.»

Αιμιλία.

«Μ' έρωτάτε διατί είνε άνω-κάτω το σπίτι. Ολίγην υπομονήν, κυρία Φάγγ, και θα σας το ειπῶ, άμπαρω λίγο την αναπνοήν μου. Είκοσι φορές εως τώρα έκαμα νάρθη κοντά σας και να σας εκμυστηρευθῶ όλην μας την ανησυχίαν, και να σας εξηγήσω όσα συμβαινουν εδω μέσα, και τα όποια βεβαίως σας φαίνονται ακατανόητα. Αλλα κάθε φοράν έχανα το θάρρος μου. Πρέπει όμως να τα μάθετε επί τέλους.

«Μάθετε λοιπόν ότι σήμεραν το πρωι ο μπαμπάς ειπε στη μαμιά:

— Έχω έν όριστικόν σχέδιον να σου υποβάλω, Καρολίνα. Θέλεις να πάμε και να εγκατασταθῶμεν όλοι μαζί εις την Βοσιώνην, και την φοράν αυτήν, δι, και άν συμβῃ, να μη χωρισθῶμεν ποτέ;

«Περιττόν να σας ειπῶ τί απήνητησεν η μαμιά εις αυτήν την πρότασιν εκλαιεν από την χαράν της!

«Κ' εγώ τόσον έμεινα εδχαριστημένη, ώστε αρπαξα την Ευρυδίκην από την μέσην, και την εχόρευσα ένα μεγάλο γυρον βάλας.

— Με θέλετε κ' έμένα ως οικότροφόν σας;— ήρώτησεν ο Κάρολος τον μπαμπά.

«Ο πατέρας και η μητέρα μου ά-

πήνησαν να ι εξ όλης καρδίας, και εβγήκαν μαζί να κάμουν έναν περίπατο με τ' άμάξι, κ' εγελοῦσαν και οι δύο σαν παιδάκια. Έφυγε και ο Κάρολος, δεν ήξεύρω δια που. Τι ετύχεις που ήμεθα όλοι! Και, όσον συλλογίζομαι ότι έπειτα από ένα τέταρτόν της ώρας...

«Οχι, κυρία Φάγγ, δεν εμπορῶ να σας το πῶ εγώ ο Κάρολος τα ξεύρει όλα, και θα σας ειπῃ την σκληράν αλήθειαν δι' εμέ είνε αδύνατον αυτό!

«Κάμετε την προσευχήν σας να μας ελεήσει ο Θεός, κυρία Φάγγ, διότι μᾶς ήλθε μεγάλη συμφορά στο κεφάλι.

«Ο Κάρολος είνε απησυχολημένος, δεν έχει διαθέσιμον ουτε ενός λεπτοῦ καιρόν, και δεν εντέχω πλέον να σας βλέπω τόσον άνησυχον και τρομαγμένην, κυρία μου Φάγγ, Άλλοίμονον! όσον μεγάλοι και άν είνε οι φόβοι σας, αδύνατον να φθάσουν το μέγεθος της φρενιτικῃς αληθείας!

«Όπως σας ελεγα, δεν ειχε περάση ουτε ένα τέταρτον της ώρας από την στιγμήν που επήγαν έξω ο μπαμπάς και η μαμιά, όταν εκτύπησεν η πόρτα. Έπήγα ν' ανοίξω ήτο κάποιος κύριος Τσαϊήζ, από την Βαγγέρ, τριπεζιτικός υπάλληλος, ο όποιος εξητούσε τη γιγιά δια «υποθέσεις»... Τον ώδηγησα εις την τραπεζαρίαν, όπου ήτο η γιγιά με τον παππού, και επήγαινα να πάρω το εργόχειρόν μου δια να έλθω να σας κάμω συντροφίαν και να τους άφήσω να συνομιλήσουν μόνους.

«Αλλα μία αναφώνησις της γιγιάς με έσταμάτησε και μ' εκάρφωσεν εκεί.

«— Από που έρχεται αυτό το χαρτί, κυριε Τσαϊήζ; τον ήρώτησεν η γιγιά, ενῶ συγχρόνως εγύριζε κ' εζαναγύριζε με τα δάκτυλά της ένα χαρτί που της ειχε δώση εκείνος, δεν το γνωρίζω

αυτό το γραμμάτιον. Δεν το γνωρίζω. — Πώς; ανέκραξεν ο κ. Τσαϊήζ, δεν το γνωρίζετε; λοιπόν, λετε πως είνε πλαστόν;

«— Βεβαίδιατα πλαστόν, απήνητησεν η γιγιά με την μεγαλητέραν ψυχραιμίαν, και δεν θα σας το πληρώσω!

«— Τι είνε, Ευνίκη; ήρώτησεν ο παππούς, χωρίς να σηκωθῃ από την πολυθρόναν του.

«— Μία επιταγή από εικοσι χιλιάδες δολλάρια! Γνωρίζεις και συ πολυ καλά ότι εγώ τέτοιο πράγμα ποτε μου

«Λετε πως είνε πλαστόν;» (Σελ. 349, στήλ. γ.)

δεν υπέγραφα. Νά, ιδε την!... Από ποιον την ελάβατε, κυριε Τσαϊήζ;

«— Ο κ. Φρειδερίκος Χώβ ήλθε και το εξηγγόρωσεν εις την τράπεζαν της Βαγγέρ, όπου εγώ ειμαι υπάλληλος, απήνητησεν ουτος με τόσον ψυχρόν και συγχρόνως τόσον σφοδρῶ και βέβαιον, ώστε ησθάνθην δι, κατι δυστύχημα ειχε συμβῃ. Ο μπαμπάς, εκέσθη, ειχε κάμη χωρίς άλλο κανέν σοβερόν λάθος οι φόβοι μου μόνον εως αυτού εφθασαν τότε.

«Την στιγμήν αυτήν επέστρεψε και ο Κάρολος.

«— Έσῶ που ξεύρεις τους νόμους,

νεκα του δυσαναγνώστου της υπογραφής και της διευθύνσεως, ή και της έντελου; ελλείψεως τοιούτης.

Συγκρίνω τους βροχθευθέντες εις τον 80ον Διαγωνισμό των Αύτων και περιμένα τας φωτογραφίας των προς δημοσίευσιν. Εις το προσεχές φύλλον έπιτίσω δε ή δημοσιεύη ή σύμπλεγμα του Εσπαθάματος.

Μικρά Μυστικά επιθυμοϋν νάνταλ-λαξουν: ή Αμυρά Λάμψης με την Αδριανίδα του Ωραίου - ή Ουμψιμένος Κώνωψ με το Ένθουσιό. Άρσκακιάδα Λαρίσης, Κυρίαν με τας Καμελίας, Άδραν του Πηλίου, Αεροναυτοπούλαν, Κουνοΰπι και Νεαράν, Τσαρκίτ - ή Μαραμέρον Ρόδου με το Ορειον Θερμής Νεκτός, Άλκωνοίδα, Κρυφοδαγκλιανάρ, Ίδεδίδες Κουκλάκι και Άγρελον της Αγάτης - ή Μερελίη με την Φαιδίμη, Πολλο-Άράκον, Κυρίαν με τας Καμελίας, Νιαγάραν και Ταπεινό Γλασεμί. - ή Θεσσαλός Καλλιτέχνης με το Θεσσαλικόν Άθος, Πιρην των Άγγέλων, Κυρίαν με τας Καμελίας και Βροντήν του Διός - ή Κουκουραθρομεμένος με το Άθος του Μαίον, Λουλοδίδης της Καρδιάς, Άγωνίδων Ψυχών και Δαθάριον Ρόδου - ή Ημεριές του Παταχαϊκού με την Βασιλισσαν των Αιδέρων - το Λουλοδίδης της Καρδιάς με τον Άγεμίνα του Φωτός, Λιακόν Άνεμον, Άλκωνοίδα, Κόκκινο Γαρύφαλο και Γαϊδοράγκαθον - ή Βισμαρκ με την Άνδονα της Ίδης, Αιμιλιαν Χάθ, Ίδεδίδες Κουκλάκι και Στάν-Λεύ - ή Μεγιστέα με το δά - Ρε - ΜΕ, Γλυκόν Τραγουδιότην και Μαραμέρον Ρόδου - ή Δόρος του Γάγου με τον Πρίγκιπα της Έπταλόφου, Ίπποτην του Πηλίου, Κερτζί, Μανταρινόραγον και Νεκτοκόρακα - ή Ζαπλός με το Αεράκι του Βουτσό, Ηλεκτρικόν Σπινθήρα, Πικραμένην Καρδούλαν, Αιτρινην Μάσκαν και Μαρμαρίταν του Φάουσι.

Τών καθυστερούντων τετράδια δέν δημοσιεύονται νίαι προτάσεις περί ανταλλαγής Μικρών Μυστικών, άγ δέν ανταποδώσουν πρώτα διά του Γραφείου μας τά όφειλόμενα.

Άπό ένα γλυκό φιλάκι στίλλει ή Διά πλοαίς προς τους φίλους της: Νεκτοκόρακα, Δοξάα δ' Αλανάων (αι παραγγελίας σου έτελειόθησαν) Μεγιστέα (βεβαίως, αι τωριναι επιστολαι σου εινε καλλίτεραι, αλλά και αι πρῶται, πού λεγει, δέν ήταν σααχλές, τó αλάτκι δέν έλεγε ποτέ... αλήθεια, σ' εύχαριστώ διά τó Εσπαθάμα κ' έπιτίσω νά έχη συνέχεται άπελειωτον, τώρα μάλιστα με την καινοτομίαν) Ζαπλός (ΕΕ) διά την ώρα-στάτην έχθεσε, των εκ του έργαστηρίου έντυ-πόσεων, τρώντι, ποσα περιεργα και θαυμαστά παρουσιάζει ή σφραγίς! τώρα περιμένα και τó άλλο δέμα πού τό έφισσε διά προσεχή επιστολήν) Βισμαρκ, Φροΰριον της Μορεμθασίας (δισαι μου γράφεις τίσον όλίγα, καταντά νά μην έχω τίποα νά σου άπαντήσω) Σπιθα-Τίταν, Άρσκακιάδα Λαρίσης (εύχαριστώ πολύ διά τó Εσπαθάμα) Άρσσην Άρθοδόμην (μόνον, όσο λεπτά; ύπερίρωσν πολύ περισσό-τερα) Αεγιδέα της Νεαπόλεως (αυτό έβαλα) Μυστηριώδη Φύον (και, έμμεθα εις δια συμ-φωναί, έπίρραση ή καταρρη ή ό πανοικίφα-λος) Δαδωγάτων (βραβείον έστειλα, καθώς και άγγέλω εύχαριστώ εκ των προτίμων) Νεαράν Ηθοποιόν (παύ εινε εύτυχής όδός ή-ξίωθη νά λη την εικόνα του Γουλιου Βίρν-άλλά δισαι δέν έγραψς χωριστά ή άπάντησιν του εις την 14ην Κυριακήν) Διάβολον Έσπε-ρίον, Κουκουραθρομεμένον (έντες του έτους θά δημοσιεύσθον τ' Άποκαλύματα θλων με- των Διαγωνισμών, άρα και ή Ψυχράμα δέν θάρησσι) Μικρόν Παραήλ, Μερελίη (έστει-

λα - ή Άνανίας σός εύχεται, αλλά δέν νοικει-δει άρρη ή εύχή του...) Ουμαμένος Κώνω-πα (Άσκίσιος προς δημοσίευσιν δέν εινε άκό-μη δεκαί, θά όδη, πότε πρέπει νά στείλης) Μικροϋλαν Πατριαν, (πού είχε τόσον καιρον νά μου γράψη την εύχαριστομένην βιοι διά τά καλά της λογίκα) Άμυράν Λάμψην, Αιμι-λιαν Χάθ (έχει όλίγη ύπομονήν) Πέτραν Σπανόβλου κλπ. κλπ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 27' Ο. κωδίσιον θάπαντήσω εις τó προσεχές.

TOMOI
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
TOMOI 14 (οι έξής: 4.5.6.7.11.15, 16.17.18.19.20.21.22.23) προς δραχ. 1 έκαστος διά τους έν Αθήνας, προς δραχ. 1.10 διά τας Έπαρχίας, και προς φράκον χρυ-σοϋν 1 διά τó Έξωτερικόν.
TOMOI 8 (οι έξής: 1.3.8.9.12.13.14.24) προς φρ. 2,50 έκαστος.
TOMOS 1 (ό 10ος πλησιάζων νά έταντη-05) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (άπό του 1894)
TOMOI 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, άν έκαστος τιμά-ται: Άδεται, φρ. 3. - Χρυσόδε-τος φρ. 6.
TOMOI 4: των έτών 1899, 1900, 1901 και 1902 άν έκαστος τιμάται: Άδεται, φρ. 7. - Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεσπτάι μέχρι της 6 Δεκεμβρίου.

Ο γάρης των λύσεων του όποιου δεον νά γράψω τις λύσεις των εις διαγωνισμους, κωλίσαι έν τῷ Γραφείω μας εις φακέλλους, άν έκαστος περίηξι 30 φύλλα και τιμάται φρ. 1.

- 551. Λεξιγράφος. Μόριον, οίσημα κακόν Και με άπνομηρια Άρουν αυτά εις τó λεπτόν Νά κόρουν μ' εύκολία, Έν όνομα πολύ κοινόν Και μάλιστα βασιλικόν. Έστειλ, άπό έστειλίας Ε. Σαλαμού
- 552. Συλλαβόγραφος. Άρθρον, με άπνομηριαν Και με τῶν ήνωμένων Ποταμόν μά, σχηματίζει Της-Ευρώπης φημισμένον. Έστειλ, άπό του Ζώηγη
- 553. Μεταγραμματασιμάς. Άδεια πολύ κοπιάζεις Ε νά βγάης: Ι νά βάλης. Μιά θέτης χάνεται Κι' άλλη φανεράνεται. Έστειλ, άπό του Καρυογώστου
- 554. Παράλληλόγραμμον. Δ * * * * * Νάνικατασταθόν οι Π * * * * * άπτερίσκει διά γραμ- Μ * * * * * μάτων, ούτως, ώστε Τ * * * * * νά σχηματισθόν δώ- Ο * * * * * δεκα εν όλω λέξεις, ήτοι πέντε καθέως κ' έπτά ήρίζοντα. Έστειλ, άπό της Έρεβόδου Νεκτός.
- 555. Ρόμβος. Τό πρώτον και τó έβδομον δά εύρης εις τó μισος. Μικρόν τι ζων τάλλο μου, πού τό πρῶσαιτίσως. Τό τρίτον εινε κάτι τί, πού κάποιος τό μοιράζει.

Τό τέταρτόν μου άχανός, πού δια το σκεπάξει Τώρα έφην, έλε μου, άρχαίος τις ληστής. Κ' έλύθη μ' ένα κτηνικόν ό ρόμβος παρσούδ.

- Έστειλ, άπο τ.ν Κράθου.
- 556. Κρυπτογραφικόν. 123456783 = Άθηναιός στρατηγός. 2483 = Σενός συγγενής. 36583 = Νήσιος. 4388 = Έπίθετον. 54383 = Πάθος. 6346 = Χώρα. 76564 = Έπίρρημα τόπου. 856183 = Έπίθετον.

Έστειλ, άπό του Άντιμου του Βορείου

557-560. Μαγική πόλις. Τη ανταλλαγή ένδε γράμματος έκαστης των κάτωθε λέξεων διά μιας πόλιος: ελληνικής, πάν-τοτε της αυτής, νά σχηματισθόν άλλαι τόσαι λέξεις:

πλέω, Λαρία, λήθη, ποιότην Έστειλ, άπο του Θεσσαλον των Κουήρων.

561. Άκροστιχίς. Τά άρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων άποτελουν τόνονα άρχαίαι πόλιος, τά δεύτερα Αύτοκρατείας βυζαντινής και τά τρίτα άρχαίαι γερμανικής χώρας:

1, Νηριός. 2, Όρος της Τουρκίας. 3, Γι-γας. 4, Αίσθημα δυσάρεστον. 5, Όκλον άρχαι-ον. 6, Θεός. 7, Άρχαία πόλις.

Έστειλ, άπό του Λετού της Διηρης.

562. Φωνηεντόλεπον. σς-θν-θν-θν-ρδ-αν-μρε-πρη Έστειλ, άπό του Σενάγου τ.ν Άντιμου

563. Γρήφος.

τις τις τις
0 ηρε πολ μμ τις m τις 111
τις τις

Έστειλ, άπό του Πιθήρου του Βορείου.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκησων του φύλλου 35

- 451. Πλαστής (πλάτη, τις.) - 452. Κάπριος - Πάρις. - 453. Κλιος-έλικος. 454. Καλή (καρδιά) 455. Γ Ε Ι 456.-457.1, Η λίρα (λύ-ρα). 2, Η Κίνα (κίνα.) Δ Λ Θ Α Γ Α Τ Η - 458-462. Διά της Κ Τ Υ συλλαβής σπα: σπάρος. Π Η Ε σπάνιος, σπασιός, Ύ-σπαρία, σπάθη. - 463. ΚΟΥΤΑΗ-ΘΒΟΛΟΣ (Κορυνη, Όβελός, Τομυρις, ΑΟγγίνος, ΎΑ-λος, ΗΣιδος.) - 464. Σίτηται μέν τά πα-ρόντα ζήται δέ τά βελτίω. - 465. Ο. Ησιόδος, ήτο μέγας ποιητής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Η λέξη λαπύ 10, διά ή ταύς συνθροιστάς μετ 5 λέξων. Ελάφιστος όρος 10 λέξων, δηλαδή και αι διακρίσεις των 10 πληρώνονται ός τά hour 10 λέξων.)

J'exchange cartes postales illustrées (paysages suisses), contre timbres-poste des Etats Balkans, Grèce, Crète, Chypre, Malte, Egypte, etc. - Jules Rigaud, 6 Savoises, Genève (Suisse) (Γ, 78)

Ανταλλάσσω εικονογραφημένα δελτάρια παν-ταχόθεν. Άπάντησις άσφαλής. - Περικλής Μελλάς, Ηραίουον 25, Πιρέα. (Γ, 85)

Παρακαλώ τους εύχαριστούμένους νά μοι στεί-λωσι γραμματόσημα και θέλωσι με ύποχρε-ώση. - Μ. Γαλιτσάτος, διά την Ανίδα Αγ. Κοιτογούρη, Σουβίνα (Roumanie) (Γ, 86)

Ανταλλάσσω εικονογραφημένα δελτάρια παν-ταχόθεν. - Αδαμαντία Ν. Φακή, όδός Κο-ρίνθου, Πάτρα. (Γ, 87)